

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 242. Sacerdotes Regulares, quàmlibet amplam habentes à Sede
Apostolica licentiam, absolvendi quoscumque fideles, à casibus
quantumcumque enormibus, etiam Sedi Apostolica reservatis, sicut in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ensione, sine emulatione, in rebus predicatis, vel aliis: ne si invicem, more concivum, se mordeant, consumantur. Ne præterea surgat fœda opinio Ecclesiasticorum apud Laicos, & vituperetur ministerium verbi Dei... Nonne pacis est Deus, non divisionis?

2731 Propterea etiam S. Carolus Borromæus in Instruct. Confess. Confessores (inquit) Regulares, qui potissimum extra urbem degunt, cum locorum Parochis (nisi aut habent Monasteria, aut concionantur, aut quacunque ex causa ibi confessiones audiunt) ita conveniant, ut poenitentes non absolvant, qui viventes cum scandalo, in peccato perseverant, aut poenitentis publicis ipso factis subjiciuntur, aut ad legatorum priorum, similiumque rerum restitutionem tenentur, qui propterea à Parochis non absolventur, nisi prius his obligationibus satisfecerint. Idem Regularium Superiores Confessarios suos sapienter moneant, & ad hanc animorum unionem, in fidelium adificationem, adhortentur. Curentque imprimis, ut dum in casuum resolutione diversa inter eos & Parochos sententia fuerit, prudenter in eo se gerant, & ad Laicorum notitiam illi non veniat, sed ad nos pro decisione recurrant.

2732 Propterea etiam licet, semel approbati, possint, in Diœcesi Episcopi approbantis, quovis anni tempore, etiam Paschali, & quorumcumque, etiam infirmorum, confessiones audire, absque ulla Parochorum venia, prout Clemens X. ait in Bulla superni læpè citata: convenit tamen ut juxta S. Caroli instructionem (ibidem) Regulares, ad infirmos audiendos convocati, si ex temporis angustia aliud non potuerint, hujus infirmi Pastorem adeant, que spectant ad hujus statum sciscitaturi, ut diligentius illum examinent, usque in hoc vitæ termino constitutum, à quo salus, aut aeterna damnatio pendet. Quod si ante confessionem, Pastorem convenire tempus non fuerit, saltem post eam quamprimum Confessor adeat, ut ambo de infirmi necessitatibus, eoque specialiter adjuvando statuant.

2733 Illam ergo convenientiam, seu convenientem, salutarem, & edificativam, pacificam & concordem agendi modum, suâ illâ clausulâ, Belgii Antillites intendunt; non autem privilegiis Apostolicis ullum adferre præjudicium, per adjectionem clausulæ, quæ privilegium inane redderet, quo Clemens X. proximè relatus declarat, Regulares posse, in Diœcesi Episcopi approbantis, quovis tempore, etiam Paschali, & quorumcumque, etiam infirmorum, confessiones audire, absque ulla Parochorum venia. Proinde censendi non sunt velle quod confessiones à Regularibus audiat, sine consensu Parochorum, irritæ sint & nullæ (hoc enim injustum foret, utpote contra jus Regularibus concessum, per Apostolicam privilegia; non fecus ac si vellent nullas esse confessiones ab ipsis auditas tempore Paschali, vel nullas esse confessiones infirmorum Regularibus factas, &c.) sed solum indicant modum extrinsecum convenienter utendi facultate concessâ, ut dictum est. Sic enim intellecta clausula illa rationalis est & iusta, nihilque habet præjudicans juri Regularium, privilegiisque SS. Pontificum, nihil absolum & insolitum. Sic proinde haud dubiè intelligi debet. Cum jura juri concordanda sint, & dicta clausula censenda sit iusta; nihil proinde continens alienis juriis dictisque privilegiis contrarium.

CAPUT CCXXXVIII.

Confessarii Ordinum Mendicantium, in Diœcesi, in quibus sunt approbati, confessiones audire possunt quorumcumque secularium ad se accedentium, etiam extraneorum, de que alia Diœcesi existentium.

Tom. III.

Hujus assertionis probationem vide in speciali Tract. de Privilegiis Religiosorum Mendicantium, typis proximè committendo.

CAPUT CCXXXIX.

Per confessionem, quovis tempore, etiam Paschali, factam Mendicantibus approbatis, impletur præceptum annuæ confessionis.

Vide etiam id multipliciter demonstratum ibidem. Sicut & pleraque alia privilegia, Regularibus Ordinum Mendicantium concessa, in ordine ad absolvendum à variis casibus & censuris Sedi Apostolicæ reservatis, ad commutandum vota, ad dispensandum in impedimento petitionis debiti, &c.

CAPUT CCXL.

Confessarii Ordinum Mendicantium, nec intra, nec extra Italiam, absolvere possunt à casibus, & censuris, quos & quas Episcopi sibi reservant; nisi ad id specialem ab ipsis licentiam acceperint.

Est certissima sententia, quæ videri potest certissimis argumentis demonstrata in Tractatu memorato.

CAPUT CCXLI.

Sacerdotes Regulares, quàmlibet ab Episcopis approbati, fratres suos validè absolvere non possunt, nisi ad id à Superioribus suis deputati fuerint.

Etiam id certis argumentis probatum videri potest ibidem. Dixi fratres suos. An enim absque deputatione Superiorum suorum absolvere possint sæculares, in Diœcesibus, in quibus sunt approbati? An (inquam) ultra approbationem Episcopi opus habeant licentiâ sui Prælati? alia quaestio est. Ut validè absolvere possint sæculares, sufficere approbationem Episcopi, censet Natal. Alex. to. 4. l. 2. a. 7. reg. 15. post Donatum Laynensem, Peyrinis & alios. Quia, inquit, jurisdictionem habent ab Episcopo, non à suo Superiore Regulari. Sed hæc ratio non placet: quia Regulares non habent jurisdictionem ab Episcopo, sed à Papa, vel Ecclesia, ut communis est sententia. Intentio verò Ecclesiæ, & SS. Pontificum, semper fuit ut Regulares, quoad administrationem Sacramenti Pœnitentiæ, Superiorum suorum dispositioni subjacerent.

Et ideo sententia est Mirandæ r. p. Manual. q. 2738 45. a. 2. Suarez t. 4. de Relig. tr. 10. l. 9. c. 2. notri sapientissimi Lezanæ r. p. Summæ c. 19. n. 12. quod non obstante approbatione Episcopi non solum illicitè (quod omnes fatentur) sed & invalidè sæculares absolvant. Quod de nobis Carmelitis nescio an non asserant Constitutiones nostræ p. r. c. 23. de Confessariis n. 12. dum sic aiunt: *sciunt autem omnes Sacerdotes, ut præsertim deputati, præter superius enumerata (aliis absolutio est nulla) sibi necessariam RR. Ordinariorum approbationem.* Videtur enim textus ambiguus; dubium (inquam) videtur, an interjecta parenthesis (aliis absolutio est nulla) non referatur ad proximè antè requisita, id est facultatem Provincialis, vel (in maxima necessitate) institutionem Prioris (conformiter ad sententiam Lezanæ) siquidem minus aptè referri posse videtur ad posticâ requisitam Ordinariorum approbationem. Hoc tamen sapientiorum iudicio malim relinquere, quàm ipse definire.

CAPUT CCXLII.

Sacerdotes Regulares, quàmlibet amplam habent

Hhhh 2

res à Sede Apostolica licentiam, absolventi quoscumque fideles, à casibus quantumcumque enormibus, etiam Sedi Apostolica reservatis, sicut in vim licentia hujusmodi absolvere non possunt seculares à casibus sibi ab Episcopo reservatis, ita nec absolvere fratres suos à casibus reservatis Superioribus suis.

2719 Quid in vim licentia hujusmodi absolvere nequeant seculares à casibus sibi ab Episcopo reservatis, Clemens X. expressè declaravit in Bulla septè memorata, dicens: *habentes facultatem absolventi ab omnibus casibus Sedi Apostolica reservatis, non idèq; à casibus Episcopo reservatis posse absolvere.* Et ratio est, quia Pontifices non intendunt Episcopis auferre potestatem reservandi certos casus, sibi per Concilium Tridentinum attributam; imò eam integram servare. Ut enim Gregorius Magnus ait: *si sua unicuique Episcopo jurisdictione non servatur, quid aliud agitur, nisi ut per Nos, per quos Ecclesiasticus custodiri debuit ordo, confundatur?*

2740 Quòd etiam nequeant, in vim ejusdem facultatis, absolvere fratres suos à casibus reservatis Superioribus suis, ipsi etiam Pontifices sæpius expressè declararunt, prout ostendo in laudato tractatu. Et ne privilegia à Sede Apostolica concessa cederent in destructionem, non in edificationem recti regiminis, Urbanus VIII. ibidem relatus declaravit, Apostolicæ Sedis intentionem semper fuisse & esse, ut, non obstantibus quibuscumque privilegiis eligendi Confessarium, vel à reservatis absolvendi, Religiosi, quantum ad Sacramenti Pœnitentiæ administrationem, subjecti sint ordinariæ dispositioni suorum Superiorum, nec proinde possit, aut potuisse, in vim Bullæ Cruciatæ, seu aliorum quorumcumque privilegiorum, sibi eligere Confessarium, à Superioribus ad id non deputatum, nec absolvi à casibus Superioribus reservatis.

CAPUT CCXLIII.

Observanda circa absolutionem injicientium manus violentas in Clericos, vel Religiosos.

2741 Canonè siquis suadente 17. q. 4. sic habetur: *siquis suadente diabolo... in Clericum, vel Monachum, violentas manus injecerit, anathematis vinculo subjaceat: & nullus Episcoporum illam presumat absolvere (nisi mortis urgente periculo) donec Apostolico conspectui presentetur, & ejus mandatum suscipias.* Sic Innocentius II. statuit in Concilio Lateran. c. 15. Circa cujus intelligentiam nonnulla observanda sunt.

2742 Primò, eos qui privilegium habent in foro conscientie absolvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis, extra Bullam quæ in die Cœnæ Domini legi consuevit, ab illa injectione extra Italiam absolvere posse, nisi eam Episcopus loci sibi specialiter reservaverit. Tametsi enim Clemens VIII. anno 1605. exceperit quinque casus, scilicet violationem immunitatis Ecclesiasticæ, violationem clausuræ Monialium ad malum finem, provocationem & pugnam in duello, injectionem manuum violentarum in Clericos, simoniam realem scienter contractam, necnon confidentiæ beneficiæ: exceptionem istam solum fecit pro Regularibus intra, non extra Italiam.

2743 Secundò, non omnem Clerici vel Monachi percussorem esse reservatam, neque excommunicationi obnoxiam. Triplex namque est percussio, levis, gravis, enormis.

Levis est quæ non odio, vel invidia, vel gravi indignatione fit, sed levitate jocosâ fit, ut dicitur

cap. super eo extra de sent. excom. Subinde enim inter jocandum levis exurgit iracundia motus, quò unus alterum manu tradit, vel parum percussit in naso, v. g. absque nota gravis despectus. Nec percussio inde censetur gravis, quòd sanguinis effusio secuta fuerit ex naso, maxime in ætate. Quamvis ergo gravis percussio censatur, quando præcessit ulque ad effusionem sanguinis ex membro unde facillè sanguis exire non consuevit, uti Doctores notant apud Fagnanum in 2. p. l. 5. Decretal. ad cap. cum illorum de sent. excom. n. 181. ipse tamen Fagnanus, post Innocentium, Hostiensium, Joan. Andræam, Marianum, Socium, & communiter Doctores admittunt modicum & levem percussorem in naso, et si sanguis exivit ab eo, maxime cum exire consuevit, præsertim in ætate.

Et hujusmodi percussio Clericorum, vel Monachorum inter se, non est casus reservatus, neque excommunicationi obnoxius, ut constat ex citato cap. super eo, ubi sic: *super eo vero quòd consilium postulasti, utrum Scholares, si se invicem in plena, vel minori ætate, Clerici vel Religiosi viri in claustro percusserint, secundam canonem illam, quò statutum est, ut illi qui in Clericos violentas manus injiciunt, mittantur ad Apostolicam Sedem, pro sua absolutione debeant venire? Inquisitioni tue respondemus, quòd si Clerici infra puberes annos se ad invicem, aut unus alterum percusserit, non sicut ad Apostolicam Sedem mittendi, quia eos etas excusat.*

Nec Clerici, si sunt plena ætatis, & non odio, vel invidia, vel indignatione, sed levitate jocosâ, se ad invicem percuteere contingat. Neque Magister, si Scholarem Clericum in vitam disciplina vel correctionis percusserit: quia non potest in ipsi injectio manuum violenta notari. Ceterum si ex odio idem Scholares, vel seculares Clerici sese percusserint, pro sua absolutione debent ad Apostolicam Sedem venire.

Gravis percussio est, quæ est gravior injuriola, adeoque mortale peccatum in ratione injuriæ. Quam tamen Clemens III. cap. perveni cod. tit. levem vocat comparativè ad enormem, eamque, non Sedi Apostolicæ, sed Episcopo reservat.

Enormis, seu atrox percussio (quæ sola est Papa reservata) est si ad mutilationem membri, vel effusionem sanguinis (copiosam, prout Glossa intelligit, & quidem è membro de quo facillè sanguis exire non consuevit, prout supra dixi) est processum, aut in Episcopum, aut Abbatem violentas manus injecta, ut habetur citato cap. cum illorum.

Unde quadruplici ratione percussio dicitur enormis & atrox, ut notat Fagnanus ibidem n. 19. 20. & 21. Primò, ratione quantitatis facti, ut si oculus effodiatur, cap. si evangelica dist. 55. siquis vulneretur, si fustibus cædatur, & atrox fit de injuriis. Secundò, ratione qualitatis personæ, ut si in Episcopum, vel Abbatem, seu Prælatum, sit violenta manus injecta. Talis quippe excessus semper gravis est & enormis. Fagnanus ibi post Hostiensium. Et idem est (inquit) si in Priorem suum, locum Abbatis tenentem. Idem quoque quando inferior in superiorem suum, filius in patrem, discipulus in magistrum, parochianus in Parochum suum. Tertiò, ratione scandal, ut si fiat coram multitudine populi. Fagnanus ibidem n. 22. Quartò, ratione loci, velut (inquit Fagnanus) si in teatro, in foro, in conspectu Prætoris, & à fortiori si in Ecclesia, vel Cœmeterio, Choro, & maxime in Altaris ministerio. Uno verbo, pensandæ sunt omnes circumstantiæ, etiam modus percutiendi, gradus personæ tam percussæ, quam percipientis, ut si dignior à viliori percuciat, ipsaque contumeliæ ratio habenda. Si enim alapa impingatur Clerico in actuali altaris, vel concionis ministerio; si pugno vel calcibus in